

MARTIN NIELSEN

Kommunisternes Kapital

ARTIKLER OG TALER

Udvalgt og redigeret af Poul Thomsen

MELBYHUS 1973

Martin Nielsen:

Kommunisternes kapital.

Udvalg og redaktion ved Poul Thomsen.
Billedredaktion og noter ved H. E. Sørensen.

Copyright 1973 by

Forlaget Melbyhus, 6780 Skærbæk.

Tlf. (04) 75 17 04.

Sats og tryk: Skive Offset.

ISBN 87 980190 7 4

Tidligere udsendt:

H. E. Sørensen: Døden i Kastellet.

Klart nej til Fællesmarkedet.

Anton Kanstrup: Kampen for en tillidsmand.

H. E. Sørensen: Lyngens søn.

H. E. Sørensen: Grænsen drages.

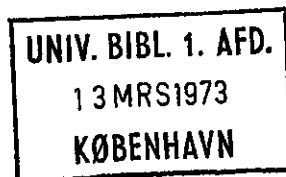
Hans Scherflig: Tegninger.

Under forberedelse:

H. E. Sørensen: En landsby i Lilleaslen.

Forsidebillede:

Martin Nielsen, foto 1960.

Tillid, offervilje og tro – kommunisternes kapital

(Tale på 25 års-dagen for det første kommunistiske dagblad i Danmark, 2. januar 1959)

Kammerater!

Vi, der i dag på Land og Folks jubilæumsdag samles her i vort eget hus, har frem for alle andre grund til at give udtryk for vor taknemlighed over det arbejde, der er betroet os.

Vi har grund til overfor de titusinder af kendte og ukendte, som gennem alle årene har båret vort blad oppe, at udtrykke vor tak for, at de gennem deres ofre og deres utrættelighed og uselviske arbejdsindsats gav os muligheder for i vort dagblads spalter at tolke arbejderklassens, fredens og socialismens tanker.

Vi har grund til, frem for alle andre, at udtrykke vor taknemlighed over, at det blev os beskåret at være med i den forreste frontlinje i den ædleste af alle krige: krigen mod fattigdom og nød, krigen mod uret og udbytning, krigen for fredens og socialismens store og sejrriige sag.

Vi har mere end alle andre grund til udtrykke vor tak til alle de kendte og ukendte kammerater, som år ud og år ind ofrede deres eget for at vort blad kunne komme ud, og vi har særlig grund til at udtrykke vor ærbødighed for alle de kendte og ukendte kammerater, der i besættelsestidens hårde år ofrede deres liv for at bringe Land og Folks budskab om national frihed, om en retfærdig fred og om fortsat kamp for socialismen ud til befolkningen, koste, hvad det koste ville. Mindet om de kammerater, der i de forløbne 25 år faldt i den antifascistiske kamp, det være sig i Spaniens bjerge eller i vor egen frihedskamp, fortæller begejstrende og opløftende, men også stilfærdigt og indtrængende, at vort arbejde, arbejdet med at forme ord til tanker, ide til handling, handling til magt og magt til retfærdighed, er et arbejde der kræver både ansvarsbevidsthed og viden af sine udøvere, at det er et arbejde, som appellerer både til ydmyghed og mod hos sine tjenere. Ydmyghed overfor opgavens storhed og mod til at tage det ansvar, der følger med bevidstheden om, at ordet, brugt på den rette måde, indeholder en styrke, som er medvirkende til at omforme ideen til materiel magt – men kun i en klassekrig, der også ubønhørligt kræver sine ofre.

Lad os et kort øjeblik mindes alle dem, der gav deres liv i kampen for vor fælles sag, besjælet af de tanker og ideer, vort blad var med til at bringe ud og omsætte i handling –.

Må det derudover være mig tilladt på Land og Folks vegne at takke alle, der dagligt har været og er med til at skabe vort blad, mange gange under de vanskeligste økonomiske, arbejdsmæssige og politiske forhold – forhold, under hvilke vi har set medarbejdere – som i Ungarns-dagene og senere – falde omkuld under indtryk af fjendens vedholdende beskydning ikke mindst af Land og Folk. Det er imidlertid i modgangstider menneskers karat, som mennesker, skal prøves! Også vi har gjort den erfaring, at ikke alle holder til den ildprøve det er, til stadighed at befinde sig i klasse-

krigens forreste ildlinje. Dobbelt grund har vi derfor til at lykønske vor bevægelse, vort blad og os selv med, at det, når alt kommer til alt, kun var et forsvindende ringe mindretal, der faldt omkuld i klassekampens stormende uvejr, og at vi derfor har grund til at tro, at dem, der holdt, både er bleven en erfaring rigere og er bleven stærkere og mere hærdet, så vi alle er bedre rustet til igen at gå foran i de svære, og efter alt at dømmе omfattende nye klassestrider, vi går i møde, og i hvilke vort kommunistiske parti og vort dagblad igen – som så mange gange tidligere – kommer til at ligge i forreste ildlinje.

Kammerater!

Som kommunister er vi optimister, vi kan simpelthen ikke være andet, ikke blot på grund af vor sags størrelse og retfærdighed, men også og ikke mindst fordi vi som marxister-leninister ved, at fremtiden tilhører det arbejdende folk, og at vi historisk er kaldede til at gå i spidsen, og at det er kommunismen, der i vor tid sejrer i verdensmålestok.

Dette gælder ikke alene der, hvor som i Sovjetunionen og en række andre lande, socialismen forlængst har sejret, dette gælder ikke alene der, hvor kommunismen allerede nu er ved at tage materiel form og menneskeligt indhold, det gælder også i den del af verden, hvor vi lever og kæmper – det gælder også her, i Danmark.

En af de mest ukuelige optimister jeg har kendt var Arbejderbladets og Land og Folks trofaste medarbejder – Martin Andersen Nexø – der selv forklarede sin optimisme med sine dybe rødder i folkets fortid og nutid og i sin urokkelige tro og tillid til og intime forbindelse med alt det, der levede, groede og voksede, og som til sin dødsdag følte sig inderligt forbunden med alt hvad der var ungt, levende og friskt, alt hvad der pegede fremad. Om ham, som der er grund til at mindes i dag på Land og Folks festdag, kan der siges med Henrik Ibsens ord, der iøvrigt gælder enhver, der bevidst og trofast kæmper i fremskridtets rækker og til det sidste holder fanen højt:

– Den, der når aftensoolen daler

kan hejse morgnens idealer,

– han har levet livet!

Sådan er det med vor bevægelse, med dens livskraft og dens evige fornyelse, sådan er det med vort blad, Land og Folk. De gamle klassekæmper står vagt om det, som de gjorde det i ungdommens stormfulde dage, de unge slutter rækkerne og rykker frem og udfylder de pladser, der bliver tilbage efter de gamle, der forsvinder i naturens store kredsløb.

Dette er vor styrke! Og vi får brug for den! Blev vor revolutionære dagspresse født i kamp mod reaktion, fascisme og truende krig, blev det illegale Land og Folk holdt over dåben i kampen for Danmarks frihed og selvstændighed, og var Land og Folks opgave i den kolde krigs frysende år mangfoldige og vanskelige, så må vi, som de realister, vi også er, gå ud fra, at den tid vi går imøde blive lige så stormende, lige så kampfyldt, men også lige så betydningsfuld – og at den i den sidste ende vil bringe folkene, både i vort land og overalt, sejren og den største frugt: Freden!

Et flygtigt blik på den øjeblikkelige storpolitiske udvikling kan forlede – og har som bekendt forledt nogle, der har mistet perspektivet for arbejderklassens historiske kamp – til ensidigt at hæfte sig ved, at i vor del af verden er det reaktionen, der triumferer. Rigtigt er det, at ikke blot reaktionen, men fascismen i form af højfinansens diktatur breder sig. I lande som Vesttyskland og Frankrig er reaktionens politiske triumfkort i dag højfinansens diktatur.

Men vi kommunister bør altid holde os klart, at som fascismen i trediveerne ikke var udtryk for kapitalismens styrke, men for dens svaghed, så er det samme tilfældet i dag – blot i forstærket målestok.

Vi må i alt vort arbejde og i alt hvad vi foretager os, men først og fremmest når vi beskæftiger os med arbejderklassens, vort lands og vort partis langtidsperspektiv, holde fast, at i løbet af de 25 år vi fejrer i dag, vippede verdens-vægtskålen uigenkaldeligt over til fordel for socialismens uudtømmelige folkekræfter.

Dette betyder ingenlunde, at dermed er sejren vunden for arbejderklassen og socialismen, dette betyder bestemt ikke at dermed er freden sikret og at alt vil gå af sig selv – at vi blot kan sætte os hen og vente til høsten modnes. Tværtimod, må man sige, det hører også med til kapitalismens og imperialismens væsen, at jo mere rovdyrret trænges, jo mindre dets bevægelsesfrihed bliver, jo mere vildt, barbarisk og desperat vil det optræde.

Men den kendsgerning, at verdens-vægtskålen er vippet over til fordel for socialismens bevidste kræfter støttende sig på folkemassernes stigende politiske aktivitet og kæmpende fredsvilje, bør også sige os danske kommunister, at historisk set er sejrens dag i syne – og vi bør indrette både dagens gerning og morgendagens politik derefter.

Hvad betyder dette da i vort praktiske arbejde og i vor politik? Det betyder bl. a., at vor bevægelse og vort blad konsekvent må gøre op med resterne af den revisionisme, man forsøgte at påtvinge os, det betyder at vi må genskabe og opbygge et kommunistisk parti, der er lige langt fra revisionistiske drømmerier om, at kapitalismen har ændret sig, og en stivnet opfattelse af, at blot man siger det rigtige, så er alt godt! Det betyder, at det bliver en af vore hovedopgaver dag ud og dag ind at indstille ikke blot Land og Folks læsere, ikke blot vore sympatiserende, men hele arbejderklassen, alle arbejdende og alle fremskridtsvenlige kræfter på, at i den verdenskamp, der foregår, er det socialismen, som naturnødvendigt må og skal afløse kapitalismen med dens udbytning og udslugning, med dens evigt tilbagevendende økonomiske kriser, med dens krigs- og destruktionspolitik og med dens dertil hørende foragt for menneskets materielle og åndelige velfærd, men at dette vil komme til at ske i forbitrede klassesammenstød, hvor der ikke bliver plads for noget tredje standpunkt!

Det betyder, at Land og Folk såvel som hele vor bevægelses hovedopgave i den kommende tid må koncentreres om visse særligt påtrængende områder, hvoraf de vigtigste vil blive:

For det første: Uafbrudt kamp for fredens bevarelse gennem inddragelse af de bredeste masser i fredskampen, men med hovedvægten lagt på arbej-

derbevægelsens konsekvente fredskamp, derunder forstærket kamp mod fascismen, som i vort land først og fremmest manifesterer sig i det tyskdanske militære samarbejde, konsekvent afsløring af NATOs femtekolonne i officerskorpsets top og kredsene omkring den egentlige økonomiske reaktion og monopolkapitalen i vort land; kamp mod de stigende militærudgifter, mod kravene om stationering såvel af tyske værnemagtssoldater, som atomvåben på dansk jord, og generel kamp mod den tiltagende militarisering af hele vort samfundsliv. Denne kamp er uløseligt forbunden med kampen for Danmarks politiske og økonomiske handlefrihed, og vil i mangt og meget – men forhåbentlig under andre ydre betingelser – komme til at ligne Danmarks frihedskamp. Den vil blive lige så hårdnakket og lige så forbitret, thi nu gælder det igen at genskabe et frit Danmark. I denne frihedskamp, der vil blive ført på alle nationale, økonomiske og kulturelle områder, vil det, som under besættelsen, i praksis afsløre sig hvem der føler, tænker og handler dansk – og hvem der ikke gør det! Vi kommunister er ikke bange for endnu engang i praksis at få vor danskhed prøvet for historiens domstol.

Og for det andet: Kampen for Danmarks nationale selvstændighed og økonomiske handlefrihed er uløselig forbunden med, ja er en uadskillelig del af kampen for at bevare og udvide det danske folks demokratiske rettigheder og friheder i en tid, hvor disse „umistelige menneskelige frihedsgoder“ på det groveste trædes under føde i og af de europæiske stormagter, som Danmark gennem NATO og på anden måde er bunden til og allieret med, også denne kamp vil antage mange former, men hvad der er af den allerstørste vigtighed, er, at de fagorganiserede arbejdere tager kampen op for at bevare og udvide deres demokratiske medbestemmelsesret inden for deres egne organisationer, netop nu hvor reaktionære ledere sammen med arbejdsgivernes hårdkogte kapitalister pønser på at likvidere den sidste rest af arbejdernes medbestemmelsesret om deres egne løn- og arbejdsforhold.

For det tredje er kampen for arbejderklassens og det arbejdende folks politiske og økonomiske medbestemmelsesret igen en uadskillelig del af arbejdernes økonomiske kamp mod arbejdsgiverne, mod monopolkapitalen og mod dens politiske bagmænd hvad enten de optræder i demokratisk forklædning eller kynisk og åbent, som hr. Thorsen og hans mænd i toppen af arbejdsgiverforeningen.

Kampen for højere lønninger, for nedsat arbejdstid, mod den truende og stigende arbejdsløshed og mod rationaliseringens umenneskelige udpresningsystem er samtidig en kamp om medbestemmelsesretten på arbejdspladserne, en kamp om retten til arbejde for alle, en kamp om ungdommens ret til en plads ved samfundets bord og dens ret til uddannelse, til bolig og til en fremtid i fred og skabende og opbyggende arbejde.

For det fjerde må såvel kommunistisk partis som vor presses virke i den kommende tid nødvendigvis fortsat koncentreres om at skabe den bredest mulige samling og kampenhed i arbejderklassens egne rækker, den enhed, som er en afgørende forudsætning for den langt bredere folkesamling, som

er nødvendig, om ikke dansk arbejderbevægelse og dansk demokrati – omend kun for en overgang – endnu engang skal trædes under fode af reaktion, fascisme og fremmede soldaterstøvler.

Kammerater! 25 års arbejde som kommunistisk dagblad under skiftende betingelser har givet os rige erfaringer, som rigtigt udnyttet nu i de tider, vi går i møde, kan blive hele vor bevægelse til uvurderlig fordel.

Vi ved, at fortsat konsolidering af vor bevægelse er nødvendig, vi ved, at splittelsesfolkene ikke har givet op, og vi ved, at det kommunistiske partis ideologiske og organisatoriske enhed er den første forudsætning for, at såvel parti som blad kan udfylde sin rolle. Men vi ved også, at konsolideringen er undervejs, og at Land og Folk har spillet og fortsat vil komme til at spille en afgørende rolle ikke blot for vort parti, men for hele arbejderbevægelsens ideologiske og politiske afklaring.

Og hvad disse spørgsmål angår er vi erfaringer rigere, som ingen af os vil kunne glemme – !

Vi står nu igen – og ingen, hverken venner eller fjender, er overrasket derover – overfor en ny indsamling til vor presse. Den er strengt nødvendig, men ingen i vor kreds tvivler på, at vi også denne gang vil nå målet til glæde for vore trofaste venner og til ærgrelse og frygt for vore fjender, uanset hvilken forklædning de har ønsket at formumme sig i.

Vi har, kammerater, gennem 25 kampfyldte år – legalt og illegalt – været i stand til at opretholde og videreudvikle vor presse takket være den kapital vi alene råder over: *Tillid, offervilje og tro* på vor sag blandt de tusinder og atter tusinder, der gav og giver af deres eget for at skabe en bedre verden for sig og deres børn. Denne kapital er vor. Den kan ingen tage fra os. Den er uudtømmelig, fordi den rinder af de socialistisk bevidst kæmpende arbejderes, småkårsfolks og frisindedes liv og kamp og forhåbninger om en bedre og lysere morgendag.

Derfor: Uanset hvilke vanskeligheder vi kommer ud for, uanset hvor vildt stormene end vil rase, vor revolutionære presse vil bestå, og som en fane vil den fortsat blive båret foran i arbejderklassens socialistiske kamp, løftet op af tusinder arbejdsstærke næver, tilhørende klassebevidste arbejdere, som tilværelsen under kapitalismens betingelser, ikke blot har lært at arbejde, men også har lært at kæmpe!

Skal vi da, vi der bærer et hovedansvar for vort dagblads virke og trivsel samles i et leve for vort revolutionære, ubestikkelige, livskraftige, socialistiske dagblad: Land og Folk.